

Ty Tarzan, já Janne

Jako Tarzan, když se s výkřikem vrhá z větve dolů, proletěla žena listím a přistála s tupým žuchnutím na mém levém rameni. Odhodila mě o několik metrů pryč a já máchal rukama nohama, abych zase nabral rovnováhu. Dá se říct, že naše první setkání jsem neměl úplně pod kontrolou. Nebo snad spíš okamžik, kdy se do mě trefila.

A co že to řekla?

Pustila tlustý provaz, na kterém se zhoupla, a otráveně pronesla: „K čertu!“ Třela si koleno, zarudlé po nárazu do mé klíční kosti, a zírala na mě zpod tmavého obočí. Vypadala jako moje nejhorší vzpomínka na jednu učitelku ze základní školy.

„To se mi moc nepovedlo,“ vyhrkla vzápětí. „Promiň, a tak dále. I když nechápu, co děláš právě pod tímhle stromem.“

Nebyl jsem schopný slova. Ta ženská mě málem zabilá a ještě mi dává rady, kudy se smím procházet po veřejné pláži.

„Sklapni, Tarzane,“ zasípal jsem. Měla na sobě bikiniky s leopardím vzorem. Nenáviděl jsem ji a nejraději bych jí vytrískal všechny přední zuby, ale stále ještě jsem nemohl pořádně popadnout dech. Zůstal jsem ležet na zemi a zhluboka jsem dýchal. Sedla si přede mnou na bobek.

„Máš něco zlomeného?“

Na odpověď jsem zasupěl.

Malé plavovlasé dítě neurčitého pohlaví s vlasy ostříhanými podle kastrolu vylezlo zpod keře a zezadu ji objalo kolem krku. Zvedlo nohy nad zem a pověsilo se jí na záda jako velehorský ruksak.

„Proč tu ten strejda leží a funí?“

„Strejda!“ Pro takové mrně je zřejmě každý devětadvacetiletý muž starý strejda, ale po pravdě mě to slovo trochu zamrzelo, protože mám na dohled krizi třicátníků. Podíval jsem se na dítě tak nenávistně, jak jen jsem dokázal.

Žena mu bezmyšlenkovitě utřela nos hřbetem ruky. „Srazili jsme se. Jdi si, Bello, obléknout svetřík. Byla jsi ve vodě už moc dlouho.“

„Cože? Ty jsi vletěla do mě!“ navázal jsem zlostně na naši předchozí konverzaci. „To ty musíš dávat pozor! Jestli jsi mi něco zlomila, tak z tebe vysoudím duši.“ Opravdu mě ta ženská štvala. Byla starší než já, aspoň pětatřicet, s tmavými kruhy pod očima a s vráskami od sluníčka.

Něco mě tlačilo pod zadkem. Kruci! Přistál jsem na svých značkových brýlích od Armaniho. Na těch, co jsem si koupil v Hongkongu právě před třemi týdny. A teď jsem se zranil o střepy.

„Myslím to úplně vážně,“ dostal jsem ze sebe s námahou, protože jsem pořád funěl jako hroch. „Dopustila ses obecného ohrožení. Budu se s tebou soudit.“

Ušklíbla se, tak nějak neradostně. „Hodně štěstí!“ popřála mi. „Na mně si vezmeš stejně jako bernák loni na daních. To znamená vůbec nic. Ostatně, měl ses podívat na značku a dávat pozor.“

Ukázala na obrovskou tabuli, upevněnou na začátku cestičky, po které jsem přišel. Velkými červenými písmeny tam bylo napsáno: „POZOR! HOUPAČKA!“ Zatraceně!

„Má na zadku krev,“ vykviklo zlatíčko. „Jako někdy ty, maminko. Bude taky nosit ty maličké plínečky pro maminky?“

Ta ženská se najednou usmála a pohladila dítě po paži. „Možná,“ řekla. „Můžu ti nabídnout jednu dámskou vložku?“ Natáhla ruku a ukazovala mi na kalhoty.

Musel jsem se rozesmát. Ale z nějakého důvodu bych chtěl něco úplně jiného. Napadlo mě, že bych si přál sevřít její zpotená hnědá ňadra, až by ji to bolelo. ňadra, která vypadala jako plandavé uši jezevčíka. A co teprve ty její bikinky! Musela prohrabat všechny kontejnery před charitou, než je našla! Takové by nechtěli ani bezdomovci!

Opatrně jsem si sedl a třel si rameno. Když jsem odhlédl od toho, že jsem měl pošramocený zadek, zdálo se, že je všechno na svém místě a funkční. To by chtělo hodně energie, soudit se právě s ní!

„V pohodě?“ usmála se. Dítě si o kousek dál nerušeně přičaplo a vyčuralo se.

„Dej mi pokoj!“ brblal jsem. Bolel mě zadek i rameno a za pravým okem ležela tupá bolest, která čekala, až do mě pořádně zatne drápy. To poslední, co jsem teď potřeboval, bylo přátelení se s nějakou vesnickou vykopávkou. To si snad myslí, že ji pozvu na skleničku? Stála přede mnou a šklebila se na mě. Kapička potu jí stékala po břichu do leopardích plavek. Černé kudrlinky se jí na třísech draly ven. Tak dávno jsem už na okraji bikinek neviděl neoholené chloupky, až mě na okamžik napadlo, že tam schovává nějaké zvířátko. Zvedl jsem se na nohy způsobem, jaký bych nechtěl předvádět při hodině tělocviky. Odkráčel jsem, až za mnou zavířil bílý písek, a ani jednou jsem se neohlédl.